

Hekserij in Hernen

Eerste druk, 2014
© 2014 Dini Reijers

AVI M7 – E7 – Plus

Coverbeeld: Martijn Balink
Portretfoto: Leo Reijers

ISBN: 9789048431595
NUR: 283

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

HEKSERIJ
— IN —
HERNEN
DINI REIJERS

Het middeleeuwse kasteel in Hernen, staat al honderden jaren vredig tussen weilanden en bossen. Wat bijna niemand weet is, dat er duistere geheimen achter de oude muren schuilgaan. Eeuwenlang werd er niet over gesproken.

Het werd vergeten totdat...

Voor: Guusje, Maartje, Thom, Pepijn en Tijn

EEN

Als ze door de grote ijzeren poort stappen en op de oprijlaan van het kasteel lopen, kijken ze elkaar aan. Ze zijn hier nog nooit geweest en toch...! Er is iets! Sterre griezelt. Ze voelt het in haar hele lijf en kijkt naar Pip. Ook die voelt het maar zij vindt het spannend. Met haar donkere ogen kijkt ze Sterre aan. 'Gaaf hè!'

'Ja,' klinkt het trillend. De waarheid is dat Sterre hier het liefst meteen zou weggaan. Ze wrijft over haar armen. Ondanks het warme lentezonnetje heeft ze kippenvel.

Aan beide kanten van de laan staan oude beukenbomen. Met hun bobbels en uitsteeksels lijken ze op oude mannetjes. Sommige hebben zelfs gezichten met dikke neuzen of ronde buikjes. De kruinen groeien kris kras door elkaar. Het is één groene boog. Door kleine openingen tussen de bladeren piept de zon. Aan het einde zie je de toegangspoort. Het kasteel zelf is vanaf hier niet te zien. Het gaat nog schuil achter de bomen. In de laan roept meneer Stan de klas bij zich. Iedereen krijgt een vragenlijst en een plattegrond van het kasteel. Terwijl hij deze uitdeelt zegt hij: 'Zo dadelijk worden we rondgeleid. De antwoorden op veel vragen uit deze lijst zul je van de gids horen. Luister dus goed. Na de rondleiding, mag je op eigen houtje nog een half uur in het kasteel rondkijken. Om twaalf uur is iedereen weer buiten op het grasveld. En eh..., gedraag je! Wij zijn hier de gasten, vergeet dat niet!'

Pip en Sterre zitten in groep acht. De klas van meneer Stan. Ze vinden het gaaf om straks naar het voortgezet onderwijs te gaan. Aan de andere kant zijn ze er zeker van dat ze nooit meer in zo'n leuke groep als deze zullen zitten. Dat komt vooral door Stan. Hij bedenkt altijd weer iets om elk vak spannend te maken.

Zoals vandaag! Ze zijn vanochtend op de fiets naar het kasteel in Hernen gereden. ‘Deze ochtend is een geschiedenisles, dus let op en kijk goed rond,’ zei Stan voor ze vertrokken. ‘We rijden in groepjes van zes.’ Het vormen van de fietsgroepjes is geen probleem. Nog vóór Stan hier iets over gezegd heeft staan Tom, Siep, Mohammed en Kim al bij Pip en Sterre. ‘Wij hebben al een groepje meneer!’ roept Tom. ‘Oké, als de rest van de klas het ook zelf doet, vind ik het prima.’ Geen probleem. Al snel zijn ook de andere groepjes gevormd. Eén jongen blijft over. Er zitten nu eenmaal 31 kinderen in de klas. ‘Waar kan Wimmie nog bij?’ Stan kijkt in het rond. Wimmie wordt altijd als laatste gekozen. Stan moet toegeven dat dit niet zo vreemd is. De jongen gedraagt zich op een manier, dat het moeilijk is om geen hekel aan hem te krijgen. ‘Kom maar bij onze groep Wimmie!’ roept Sterre. ‘Oh nee, alsjeblieft..., niet Wimmie!’ kreunt Pip. Maar, het is al te laat! ‘Sterre, waarom moet je toch altijd zo aardig zijn,’ zegt Pip zachtjes. ‘Oooh, wat hoor ik nou, vind je mij aardig?’ Wimmie komt vlak naast Pip staan en kijkt haar met zijn dikke rode hoofd vals aan. ‘Wimmie zullen we het gezellig houden?’ Stan weet hoe Wimmie is en grijpt meteen in.

Als ze onder de bomen uit lopen zien ze waar Dora als kind heeft gewoond. ‘Kijk, daar! In dat witte huis!’ Pip wijst naar het huis dat vlak bij het kasteel staat. “Dat is het. Hier heeft ze gewoond. Tot zij en haar ouders uit hun huis werden gezet.” Ze heeft hen vaak verteld over haar tijd hier, maar nooit waarom ze hier weg moesten. Dora is een vriendin van Pips moeder Noor. Met haar felrode krullen en opvallende jurken is ze een aparte verschijning. Ze weet alles van kruiden en helpt mensen van pijntjes af. Daarbij weet iedereen in het dorp dat haar voorspellingen bijna altijd uitkomen. Haar woonboerderijtje is een van de gaafste huizen die de meisjes ooit gezien hebben. Het voelt

er altijd spannend. Alsof er elk moment iets kan gebeuren. Dat gevoel hebben ze nu ook, hier... op deze plek.

Het was ook Dora die al vóór hun geboorte voorspelde dat Pip en Sterre bijzondere kinderen zouden zijn. 'Ze bezitten bepaalde krachten, nu al.' Zoiets schijnt ze gezegd te hebben. Hun ouders reageerden hier wat lacherig op. Toen de meisjes geboren werden, eerst Pip en precies vier maanden later Sterre, ontdekte niemand iets bijzonders. Ook niet toen ze opgroeiden. Langzaamaan waren ze er zeker van dat Dora zich vergist had. Tot het moment dat er onverklaarbare dingen gebeurden. Te gek gaaf vond Pip dit. Sterre vond het eng. Zij is verlegen en veel rustiger dan haar nichtje Pip. Hun moeders, Noor en Suus, zijn zussen. Zij weten dat hun kinderen met vreemde krachten in aanraking kunnen komen. Toch weten ze niet wat ze zich hierbij voor moeten stellen. 'Het is niet uit te leggen' zei Dora. 'Maar, het zal gebeuren en niemand kan het stoppen.'

Bij elke stap die ze dichter bij de toegangspoort zet voelt Sterre meer kriebels in haar buik. De anderen hebben hier geen last van. Er wordt gelachen, geroepen en er worden grapjes gemaakt. Meneer Stan steekt zijn ene arm in de lucht en de wijsvinger van zijn andere hand houdt hij voor zijn lippen. 'Ssssssst,' klinkt het aan alle kanten. Ze staan voor de grote houten poort. In het midden ervan zit een klopper. Het is een lelijk hoofdje met een lange kromme neus. 'Het lijkt wel een heks,' griezelt Pip. Meneer Stan speelt het spelletje mee. 'Durven jullie nog wel? Wie weet wat we daarbinnen aantreffen.' Met grote rollende ogen kijkt hij de groep rond. 'Laat maar komen die heksen!' roept Siep stoer. Sterre staat helemaal achteraan in de groep. Op het moment dat meneer Stan zijn hand uitsteekt om de klopper te pakken ziet ze links, boven in het gebouw, iets bewegen. Als

ze goed kijkt ziet ze dat er achter een van de ramen een klein figuurtje staat. Het is ver weg, maar ze meent een meisje te zien met rode haren. Ze wil Pip waarschuwen, maar die staat, samen met de andere herriemakers uit hun klas, al helemaal vooraan.

Dan klinkt het zware bonken van de klopper op de deur. Gespannen luisteren ze of er aan de andere kant iets te horen is. Het blijft muistil. Dan, opeens, wordt de deur met een ruk opengetrokken. Pip en de anderen die vooraan staan, zetten geschrokken een stap terug. Een oude vrouw kijkt hen onvriendelijk aan. Haar gezicht verraadt duidelijk dat ze niet blij is met wat er voor haar deur staat. 'Kom binnen en volg me,' klinkt het kortaf. Stilletjes lopen ze achter haar aan. De vrouw draagt een lange zwarte jurk met een wit kanten kraagje. Haar grijze haren zitten in een strakke knot achter op haar hoofd. Ze loopt wat moeilijk. Toch merken ze al gauw dat ze, met de hulp van haar stok, flink door kan stappen. Ze moeten zelfs moeite doen om bij te blijven. 'Dit is de binnenplaats,' zegt ze tijdens het lopen. 'Ga maar bij de pomp staan.' De binnenplaats is een vierkante open plek waar het kasteel omheen is gebouwd. Aan alle kanten kijk je tegen hoge muren aan. Haar stem klinkt hier hol. Elk woord galmt even na. Er zijn verschillende deuren die op de binnenplaats uitkomen. Voor de ene moet je een trap op omdat hij wat hoger ligt en om bij de andere te komen moet je weer een trapje naar beneden. De ramen hebben allemaal luiken. Net als de deuren zijn die donkerrood met geel gestreept. Opeens ziet Sterre bij een van de deuren het meisje staan dat daarnet nog boven voor het raam stond. Zo, die is snel beneden, denkt ze. Het kind draagt een wit jurkje. Verder ziet ze twee eigenwijze staartjes en een grappig gezichtje met sproetjes op neus en wangen. Ze kijkt Sterre strak aan. Dit blijft ze doen terwijl ze door de openstaande deur in het kasteel verdwijnt.